



ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

PAPP KÁROLY r. altábornagy

Szám:

Tárgy: alapvető jogot érintő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

Előadó:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **panaszos** által előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos a vele szemben fogatosított rendőri intézkedés kapcsán panasszal fordult az ügyészséghez. Az ügyészség a panaszt áttette a Rendőr-főkapitányságnak.

A Rendőr-főkapitányság a rendőri intézkedés elleni panaszt *-n – az Rtv. 92. § (2) bekezdésre tekintettel – áttette a sérelmezett rendőri intézkedést fogatosító Rendőrkapitányságra.

A Rendőrkapitányság *-n a Ket. szabályai alapján közigazgatási hatósági eljárást indított a panasz kapcsán. A közigazgatási eljárás során *-n – a rendőri intézkedés fogatosításától számított százharadik napon – a Panaszos kezdeményezte, hogy panaszát a Panasztestület vizsgálja ki.

A Panaszos panasz szerint *-n * óra körüli időben szabályosan közlekedett gépkocsijával, amikor arra lett figyelmes, hogy egy „fényhíddal” ellátott rendőrségi gépjármű halad, majd mindenféle irányjelzés nélkül balra kanyarodott, majd besorolt az ott lévő sávba. A rendőrségi jármű a kanyarodáshoz megkülönböztető jelzést nem használt, pedig kanyarodása közben áthajtott egy záróvonalon is. A Panaszos megjegyezte, hogy tudomása szerint ezt rendőrautóval sem lehet megtenni, csak abban az esetben, ha használják a megkülönböztető jelzést.

Egy rövid idő elteltével a Panaszos az általa vezetett személygépkocsival a rendőrautó mellé ért, majd jelezni próbált a rendőröknek, de azok csak visszaneztek rá. A Panaszos – az ablakon keresztül kiszólva – közölte a rendőrökkel, hogy a közelben van a Rendőrkapitányság és legyenek szívesek odáig őt követni. A rendőrök ezt meg is tették.

A Rendőrkapitányságnál mindenki kiszállt a saját járművéből, majd az egyik rendőr szólt a Panaszosnak, hogy álljon arrébb a gépkocsijával. A Panaszos a rendőr kérésének eleget tett és leparkolt a Rendőrkapitányság elé. A Panaszos panaszában megjegyezte, hogy tudomása volt arról, hogy ahol megállt a gépkocsival ott a megállást közlekedési tábla tiltja, de mivel egy rendőr utasította őt erre, ezért azt végrehajtotta.

Amire a Panaszos ismét kiszállt a gépkocsijából, akkorra már a bejárat előtt várta őt egy rendőrtiszt, akiről később kiderült, hogy a kapitányság váltásparancsnoka volt. A Panaszos odalépett a váltásparancsnokhoz, aki megkérdezte, hogy „mi a probléma?”. A Panaszos bemutatkozott és előadta, hogy szemtanúja volt a kollégái által elkövetett szabálytalanságnak. A váltásparancsnok megkérdezte, hogy „videofelvétel készült az esetről?”, a Panaszos erre azt válaszolta, hogy nem készült. A váltásparancsnok ekkor váratlanul közölte, hogy „akkor viszontlátásra!”.

A Panaszos ezen nagyon felháborodott és jelezte a „kapus hölgynek”, hogy az ügyeletes tiszttel szeretne beszélni. A váltásparancsnok „szó szerint letiltotta a találkozót” és szólt a „kapus hölgynek”, hogy a Panaszos nem fog beszélni az ügyeletes tiszttel. A panasz szerint ekkor a Panaszosnál „elfogyott a céna” és már nem viselkedett „úriemberként”. Elhagyta az épületet, de a váltásparancsnok utána ment és folyamatosan „lekezelően” viselkedett vele. A Panaszos tudtára adta a rendőrnek, hogy nem akar vele beszélni, de az nem tágitott és „folytatta a baromságait” és továbbra sem engedélyezte, hogy beszélhessen az ügyeletes tiszttel.

A Panaszos közölte a rendőrrel, hogy „felháborító” az, amit művel és, hogy a „szíve szerint beverne neki egyet”, azért mert olyan „tuskó”. A Panaszos ekkor távozni kívánt, de a váltásparancsnok azt mondta neki, hogy „na akkor most igazoltatom”.

A Panaszos átadta a jogosítványát a jelenlévő másik rendőrnek. A panasz szerint a Panaszos és a váltásparancsnok folyamatosan szidalmazták egymást, majd a váltásparancsnok közölte, hogy feljeleníti a Panaszost szabálytalan parkolásért, majd ezen is elkezdtek vitázni.

Ekkor odalépet hozzájuk egy rendőr hölgy, aki megkérdezte a Panaszostól, hogy „mi a gond”. A Panaszos hosszasan ecsetelte neki a történeteket. A rendőr hölgy jelenlétére a váltásparancsnok „jelentősen visszavett a stílusából”.

Egy kis idő elteltével megjelent több egyenruhás rendőr, akik között volt egy tiszt, aki igyekezett megoldani a kialakult konfliktushelyzetet. A váltásparancsnok ekkor „eltűnt”. A Panaszosnak visszaadták a jogosítványát és a rendőrtiszt megnyugtatta a Panaszost, hogy nem fogják őt feljeleníteni. A rendőrtiszt tájékoztatta a Panaszost a panasztételi lehetőségéről és „nem hagyta ki” a Független Rendészeti Panasztestületet sem. A Panaszos közölte a rendőrrel, hogy az ügyészségen kíván majd panaszt tenni, majd távozott.

A panasz szerint Panaszos a vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakat kifogásolta:

- szolgálati fellépés módját;
- igazoltatását;
- a rendőrök állítólagos szabálysértésének elkövetése kapcsán a rendőri intézkedés elmulasztását;
- az intézkedés hangnemét.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri fellépés és intézkedés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz fűződő alapvető jogát, a VI. cikkében biztosított személyes adatok védelméhez fűződő alapvető jogát és a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

A Panasztestület vizsgálata során arra a következtetésre jutott, hogy a Panaszos szabálysértés elkövetésére vonatkozó gyanú keletkeztetésére alkalmas információkat hozott a rendőrség tudomására, azonban a rendőrség az Rtv. 13. § által keletkező intézkedési kötelezettségének nem tett eleget, így e mulasztás miatt sérült a Panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga. A Panasztestület a Panaszos igazoltatása kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy csekély fokban sérült a Panaszos személyes adatok védelméhez való alapvető joga, hiszen a rendőrségnek az igazoltatás végrehajtása érdekében nem volt kellő jogszabályi felhatalmazása, az igazoltatás indokolatlan, szükségtelen és aránytalan volt. Végezetül a rendőrség szolgálati fellépésére vonatkozó Panaszosi kifogások vonatkozásában a Panasztestület – a szolgálati fellépés módja és hangneme kapcsán – mindkét esetben feloldhatatlan ellentmondásba ütközött, ezért úgy döntött alapjogsérelem egyik tekintetben sem állapítható meg.

A Panasztestület úgy ítélte meg, hogy az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokolttá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- a panaszbeadvány;
- az ügyészség átirata;
- a Rendőrkapitányság Osztály tanú, ügyfél meghallgatásáról szóló jegyzőkönyv;
- a Rendőrkapitányság vezetőjének átirata;
- jelentés;
- az Alosztály jelentése;
- az Alosztály jelentése;
- a rendőri szervezeti elem vezetőjének átirata.

III.

A Panaszos a lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során az ügyészségnek eljuttatott panaszában megfogalmazott állításokat alátámasztó további bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon, illetőleg tanú és ügyfél meghallgatása alkalmával rögzített jegyzőkönyvön túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdése szerint, a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre¹ is.

IV.

A tényállás teljes körű tisztázása szempontjából jelentőséggel bírnak a Panaszos által kifogásolt eseménysor előzményei, amely előzmények a II. részben felsorolt bizonyítási eszközök alapján kerültek megállapításra.

A Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály munkatársai gépkocsizó járőrszolgálatot láttak el a Rendőrkapitányság illetékességi területén. A szolgálati jelleggel ellátott rendőrségi személygépkocsit egyikük vezette.

Járőrszolgálatuk alatt, * óra körüli időben a * irányából a * irányába haladtak, majd a * kereszteződésében szabályosan – az irányjelző használatával – a * utca irányába kanyarodtak. A * utcában * útig haladtak, majd a közlekedési lámpa piros jelzésénél megálltak. A szabad

¹ Pl.:

1/2004. Büntető jogegységi határozat,
BH2009. 230,

Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.

zöld jelzését követően – az irányjelző használatával – a Rendőrkapitányság irányába fordultak. A * kereszteződésénél a visszafordító sávban a piros jelzőlámpánál megálltak. A * utca felé haladó forgalmi sávban a piros jelzésnél megállt egy személygépkocsi és annak vezetője [a Panaszos] kezében egy mobiltelefonnal mutogatott a rendőrök felé. A mutogatás közben a rendőrök felé kiabált, hogy ő egy közlekedési jogász és a telefonjával rögzítette azt, ahogy a járóautóval szabálytalanul közlekedtek. Az idegesen viselkedő Panaszos kérte a rendőröket, hogy „azonnal” álljanak félre a rendőrautóval.

A szabad zöld jelzést követően a Panaszos a * előtt leparkolt, majd személygépkocsijából kiszállt és feldúltan a járóautó irányába indult. A szolgálati személygépkocsit vezető rendőr is kiszállt a gépjárműből, majd felhívta a gyalogosan közeledő Panaszos figyelmét, hogy szabálytalanul parkolt le. Megkérte a Panaszost, hogy személygépkocsival álljon át és szabályosan parkoljon le a kb. 100 méterre található rendőrség előtt. A Panaszos a kérésre idegesen visszaült a személygépkocsijába és átállt a rendőrségi parkolóba.

Eközben – a rendőrkapitányság épületében – jelentést tett a történetekről. A szóbeli jelentést követően a szolgálatirányító parancsnok kiment a rendőrkapitányság épülete elé.

V.

A panaszban megfogalmazott kifogás vonatkozásában álláspontom a következő:

1.) Szolgálati fellépés módja

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint:

„(2) A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. (...)”

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 5. § (1) bekezdése szerint:

„(1) Az intézkedést a rendőr - az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően - a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja.”

A Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály tanú valamint ügyfél meghallgatásáról szóló jegyzőkönyv alapján az alábbiakat állapítottam meg.

A Panaszos személygépkocsijával leparkolt a Rendőrkapitányság parkolójában és sietve indulatosan odament a szolgálatirányító parancsnokhoz és emelt hangon már bele is kezdett a mondandójába. A szolgálatirányító parancsnok társaságában tartózkodott a két érintett rendőr is.

Egyikük a napszaknak megfelelően köszönt, majd bemutatkozott a Panaszosnak, de erre a Panaszos teljesen elutasítóan közölte, hogy ő mással nem hajlandó szóba állni csak egy parancsnokkal és tovább folytatta – indulatos és emelt hangnemben – az álláspontját.

A rendelkezésre álló jelentések szerint a Panaszos a szolgálatirányító parancsnokkal mindvégig lekezelő, arrogáns és tegező hangnemben beszélt. A szolgálatirányító parancsnok meghallgatta a Panaszos által elmondottakat, majd igazolásra szólította fel. A szolgálatirányító parancsnok és a Panaszos között kialakult ellenséges légkör nem tekinthető szokványosnak – erről a Panaszos is említést tett a panaszbeadványában –, ezért a szolgálatirányító parancsnok úgy döntött, hogy szolgálati elöljárójának jelentést tesz a történetekről.

Az Alosztály vezetőjének jelentése szerint a szolgálatirányító parancsnoki feladatokat ellátó rendőr szóbeli jelentést tett neki arról, hogy egy személy [a Panaszos] a Rendőrkapitányság bejáratánál arrogánsan viselkedik és panaszt kíván tenni ellene és a gépkocsizó járőrök ellen.

Erre az alosztályvezető a Rendőrkapitányság főbejáratánál odalépett a Panaszoshoz, akinek köszönt, bemutatkozott és meghallgatta a Panaszos által elmondottakat. Az alosztályvezető jelentése szerint a Panaszossal nyugodt hangnemben zajlott a beszélgetés és a Panaszos meg is jegyezte, hogy az alosztályvezető volt a helyszínen az egyetlen olyan rendőr, akivel normális körülmények között és normális hangnemben tudott tárgyalni. Ezt követően a Panaszos elhagyta a Rendőrkapitányságot.

Az alosztályvezető jelentését maga a panasz is alátámasztja, amelyben a Panaszos a következőket állította:

„(...) Volt köztük egy tiszt (azt hiszem azt mondta, hogy Ő a kapitányságvezető helyettes, de ebben nem vagyok biztos), aki igyekezett megoldani a kialakult konfliktust. Ez neki sikerült is. A váltásparancsnok ekkor eltűnt. Visszaadták a jogosítványomat és megnyugtattott a tiszt, hogy nem fognak feljelenteni. Ő tájékoztatott a panaszételi lehetőségeimről, nem hagyta ki a Független Rendészeti Panasztestületet sem! (...)”

Mindezek alapján megállapítható, hogy az Rtv. 20. § (2) bekezdésben és a Szolgálati Szabályzat 5. § (1) bekezdésben előírt – a szolgálati fellépést szabályozó – kötelezettség a Panaszos elutasító és ellenséges magatartása okán két rendőr vonatkozásban nem került teljes egészében végrehajtásra. Ugyanakkor megállapítható, hogy az alosztályvezető a szolgálati fellépéssel kapcsolatos szabályokat – a Panaszossal folytatott tárgyalás alkalmával – teljes egészében végrehajtotta.

Összefoglalva a Panaszossal a korábban kapcsolatban került rendőrök esetleges mulasztása esetén sem állapítható meg a Panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme, ugyanis a rendőri intézkedés – az alosztályvezető megérkezésétől – beazonosíthatóvá vált.

Megállapítom, hogy a Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a tanú és az ügyfél meghallgatásáról szóló jegyzőkönyvtől, illetve a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Figyelemmel a Pp. jelen határozat III. részében hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a tanú és az ügyfél meghallgatása során készült jegyzőkönyvben és a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul, illetve figyelembe.

Mindezek figyelembe véve megállapítom a szolgálati fellépés kapcsán előterjesztett panasz alaptalan.

2.) Igazoltatás

Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja szerint:

„(1) A rendőr a feladata ellátása során

a) igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.”

Az Rtv. 29. § (3) bekezdése szerint:

„(3) Ha további intézkedéshez, eljáráshoz szükséges, vagy egyéb körülmények ezt indokolják, az igazoltatás során rögzíteni kell az igazoltatott személyazonosító adatait, az igazolvány sorozatát és számát, az igazoltatás helyét, idejét és okát, valamint - az (1) bekezdés b) pontjában meghatározott felkérés teljesítése esetén - az igazoltatott személy lakóhelyét, tartózkodási helyét.”

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a Panaszos kezdeményezett intézkedést a gépkocsizó járőrszolgálatot ellátó rendőrök ellen – amelytől a későbbiekben elállt –, továbbá a Panaszos jelezte panasztételi szándékát is – amelyet a későbbiekben az ügyészség részére küldött meg –, ezért a Panaszossal kapcsolatba került rendőrök joggal feltételezték azt, hogy az eseményeknek lesz további folytatása.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a rendőr feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében a bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani. Az igazoltatásnak tehát kétségkívül célhoz kötöttnek kell lennie, ugyanakkor az nem feltételez mindenképpen jogsértő magatartást az igazoltatott részéről (tehát nem csak akkor lehet valakit igazoltatni, ha jogsértő magatartást valósít meg).

Önmagában az a tény, hogy a Panaszos nem követett el semmilyen jogellenes cselekményt, még nem teszi jogszerűtlenné az igazoltatást, mint intézkedést. A rendőr a helyszínen mérlegelési jogkörében döntött arról, hogy a Panaszost igazoltatja. Az igazoltatásra azért volt szükség, mert a tényállás a helyszínen valamennyi érintett fél meghallgatásával volt indokolt tisztázni, ráadásul a Panaszos – a szolgálatirányító parancsnokkal – érintett volt egy konfliktushelyzetben, amellyel kapcsolatban nem lehetett kizárni, hogy akár rendőri beavatkozást igénylő folytatása is lesz. Erről a Panaszos is említést tett a panaszában, amikor arról írt, hogy „szíve szerint bevert volna egyet” a szolgálatirányító parancsnoknak.

Megítélésem szerint a helyszínen alappal állapították meg a közrend, közbiztonság érintettségét, ezért nem tekinthető jogellenesnek az igazoltatás végrehajtása és a Panaszos adatainak az Rtv. 29. § (3) bekezdése alapján való rögzítése, hiszen azt – a fentebb kifejtett – egyéb körülmények mindenképpen indokolták azt.

A Panasztestület állásfoglalásában megállapította, hogy az igazoltatás végrehajtására nem volt kellő jogszabályi felhatalmazása, ezért az igazoltatás indokolatlan, szükségtelen és aránytalan volt.

A Panasztestület álláspontjával – a fentiek alapján – nem értek egyet és megállapítom, hogy az igazoltatás jogszerű, szükségszerű és arányos volt, az igazoltatás kapcsán előterjesztett panasz alaptalan.

3.) Intézkedési kötelezettség elmulasztása

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 78. § (1) bekezdés szerint:

„A szabálysértési eljárás feljelentés, vagy a szabálysértési hatóság vagy a bíróság hivatali hatáskörében szerzett tudomása, illetve a helyszíni bírság kiszabására jogosult szerv vagy személy általi észlelés alapján indul meg.

(3) A feljelentésnek tartalmaznia kell a feljelentett cselekmény helyének és idejének, továbbá az elkövetés körülményeinek a leírását, a bizonyítási eszközök megjelölését, továbbá, az eljárás alá vont személy ismert személyi adatait. Ha lehetőség van rá, a bizonyítási eszközöket csatolni kell a feljelentéshez.”

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”

A Panaszos panaszában előadta, hogy annak ellenére, hogy a rendőrség munkatársainak a tudomására hozta, hogy kollégái közlekedési szabálytalanságot követtek el, nem tettek eleget az intézkedési kötelezettségüknek.

E panasz kapcsán az Alosztály vezetőjének jelentését vettem figyelembe, amely az alábbiakat tartalmazza a panaszolt esemény kapcsán.

Az alosztályvezető odalépett a Rendőrkapitányság főbejratánál a Panaszoshoz, majd meghallgatta az általa sérelmezett eseményeket. Ezek után meghallgatta a panasszal érintett rendőröket, akik azt állították, hogy nem követtek el közlekedési szabálysértést.

Ezt követően az alosztályvezető tájékoztatta a Panaszost, hogy ő a helyszínen nem tudja megállapítani, hogy valóban történt-e a munkatársai részéről bármilyen szabályszegés, de amennyiben feljelentést kíván tenni, azt megteheti a rendőrkapitányság épületében. Az alosztályvezető elmondta még, hogy amennyiben a Panaszos feljelentést tesz, abban az esetben a feljelentést követően indult eljárásban lehetséges tisztázni az állítólagos szabálysértést. A tájékoztatás követően a Panaszos közölte az alosztályvezetővel, hogy nem szándékozik feljelentést tenni a Rendőrkapitányságon, ő majd más fórumon intézkedik az ügyben.

A jelentésben foglaltakat támasztja alá maga a panasz is, amelyben a Panaszos azt állította, hogy: *„Én közöltem vele, hogy az ügyészségen szeretnék panaszt tenni. Majd távoztam a helyszínről.”*

Tekintettel arra, hogy a Panaszos a további együttműködés lehetőségétől – az állítólagos szabálysértés elkövetése kapcsán – elállt, ezek alapján a rendőrség részéről további intézkedés nem volt elvárható, illetőleg további intézkedési kötelezettség nem állt fenn.

A Panasztestület állásfoglalása szerint a Panaszos szabálysértés elkövetésére vonatkozó gyanú keletkeztetésére alkalmas információkat hozott a rendőrség tudomására, azonban a rendőrség az Rtv. 13. § által keletkező intézkedési kötelezettségének nem tett eleget, így e mulasztás miatt sérült a Panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga.

Megállapítom, hogy az adott esetben a Rendőrkapitányság épülete előtt a bejáratnál elvárható intézkedések (az érintettek meghallgatása, felvilágosítás adása) végrehajtásra kerültek. A Panasztestület megállapításával ellentétben álláspontom szerint a Panaszost e tekintetben alapjogsérelem nem érte, ezért a panaszt e tekintetben is alaptalannak ítélem meg.

4.) Hangnem

A Panaszos panaszában azt állította, hogy a „váltásparancsnok” nem megengedhető, lekezelő módon beszélt vele.

A rendelkezésemre álló – a II. részben felsorolt – bizonyítási eszközök, megítélésem szerint ennek az ellenkezőjét bizonyítják, miszerint a Panaszos sértő, tegeződő módon beszélt a szolgálatirányító parancsnokkal.

Megállapítható, hogy a Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a tanú és az ügyfél tanú meghallgatásáról készült jegyzőkönyv, illetőleg a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Figyelemmel a – a Pp. jelen határozat III. részében kifejtett – hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul.

Az intézkedés hangneme tekintetében a Panasztestület nem tartotta megállapíthatónak az emberi méltósághoz való jog sérelmét.

Megállapítom, hogy a panasz e tekintetben is alaptalan.

VI.

A Panasztestület állásfoglalása szerint a Panaszos szabálysértés elkövetésére vonatkozó gyanú keletkeztetésére alkalmas információkat hozott a rendőrség tudomására, azonban a rendőrség az Rtv. 13. § által keletkező intézkedési kötelezettségének nem tett eleget.

A rendelkezésre álló adatok szerint az alosztályvezető odalépett a Rendőrkapitányság főbejáratánál a Panaszoshoz, majd meghallgatta az általa sérelmezett eseményeket. Ezek után meghallgatta a panasszal érintett rendőröket, akik azt állították, hogy nem követtek el közlekedési szabálysértést. Ezt követően az alosztályvezető tájékoztatta a Panaszost, hogy ő a helyszínen nem tudja megállapítani, hogy valóban történt-e a munkatársai részéről bármilyen szabályszegés, de amennyiben feljelentést kíván tenni, azt megteheti a rendőrkapitányság épületében. Az alosztályvezető elmondta még, hogy amennyiben a Panaszos feljelentést tesz, abban az esetben a feljelentést követően indult eljárásban lehetséges tisztázni az állítólagos szabálysértést. A tájékoztatás követően a Panaszos közölte az alosztályvezetővel, hogy nem szándékozik feljelentést tenni a Rendőrkapitányságon, ő majd más fórumon intézkedik az

ügyben. A jelentésben foglaltakat támasztja alá maga a panasz is, amelyben a Panaszos azt állította, hogy: „*Én közöltem vele, hogy az ügyészségen szeretnék panaszt tenni. Majd távoztam a helyszínről.*”.

Tekintettel arra, hogy a Panaszos a további együttműködés lehetőségétől – az állítólagos szabálysértés elkövetése kapcsán – elállt, ezek alapján a rendőrség részéről további intézkedés nem volt elvárható, illetőleg további intézkedési kötelezettség nem állt fenn.

A Panasztestület megállapította továbbá, hogy az igazoltatás végrehajtására a rendőrségnek nem volt kellő jogszabályi felhatalmazása, ezért az igazoltatás indokolatlan, szükségtelen és aránytalan volt.

Álláspontom szerint önmagában az a tény, hogy a Panaszos nem követett el semmilyen jogellenes cselekményt, még nem teszi jogszerűtlenné az igazoltatást, mint intézkedést. A rendőr a helyszínen mérlegelési jogkörében döntött arról, hogy a Panaszost igazoltatja. Az igazoltatásra azért volt szükség, mert a tényállás a helyszínen valamennyi érintett fél meghallgatásával volt indokolt tisztázni, ráadásul a Panaszos – a szolgálatirányító parancsnokkal – érintett volt egy konfliktushelyzetben, amellyel kapcsolatban nem lehetett kizárni, hogy akár rendőri beavatkozást igénylő folytatása is lesz. Erről a Panaszos is említést tett a panaszában, amikor arról írt, hogy „szíve szerint bevart volna egyet” a szolgálatirányító parancsnoknak.

Megítélésem szerint a helyszínen alappal állapították meg a közrend, közbiztonság érintettségét, ezért nem tekinthető jogellenesnek az igazoltatás végrehajtása és a Panaszos adatainak az Rtv. 29. § (3) bekezdése alapján való rögzítése, hiszen azt – a fentebb kifejtett – egyéb körülmények mindenképpen indokolták azt.

A Panasztestület állásfoglalásában a szolgálati fellépés módja, valamint a hangnem vonatkozásában az ellentmondó nyilatkozatokra figyelemmel alapjogsérelmet nem tudott megállapítani.

Tekintettel arra, hogy a Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e sérelmek vonatkozásában a tanú és az ügyfél meghallgatásáról szóló jegyzőkönyvtől, illetve a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Figyelemmel a Pp. jelen határozat III. részében hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a tanú és az ügyfél meghallgatása során készült jegyzőkönyvben és a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul, illetve figyelembe azzal, hogy alapjogsérelmem nem történt.

A fentiekben kifejtettekre tekintettel nem értek egyet a Panasztestület állásfoglalásában tett megállapításokkal.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye II. cikk, VI. cikk és a XXIV. cikk;
- A polgári perrendtartásról szóló 1952. törvény 195. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;

- A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 29. § (1) bekezdése, 50. § (1) bekezdése, a 100. § (1) bekezdés e) pontja, a 109. § (1) bekezdés a) pontja;
- A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése; 20. § (2) bekezdése, 29. § (1) bekezdés a) pontja, 29. § (3) bekezdése, 92. § (1) bekezdése, 93/A. § (6), (7), (9) bekezdései;
- A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 5. § (1) bekezdése;
- A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 78. § (1), (3) bekezdése.

Budapest, 2016. február 22.

Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos